

GABOR ANDOR

Hazámhoz

GÁBOR ANDOR

HAZÁMHOZ

A 22500

IDEGENNYELVŰ IRODALMI KIADÓ
MOSZKVA 1943

А 61894.

Зак. 2979.

Тираж 600.

Типография «Искра революции», Москва

AJÁNLÁS

Mint néma gyermek anyja veszedelmén:
Úgy visszakaptam én is hangomat,
Ismét megnyílt zengő szavaknak elmém,
Felöltöttem költői rangomat.

Tatárjárás van országomban újra,
S az úr magyarból is tatárt csinál,
Ki, mig őt dúlják, más országát dúlja,
S csizmájával bokáig vérben áll.

Most szólni kell az énekes szavának,
Félő, hogy a diófa most kidől,
Hangommal meg kell védenem hazámat
Önfiai, gyilkosai elől.

SÜRGET A PERC

Magyar testén valaki-senkik
— Nincs rá szó, hogy kik és mifélek —
Sebet nyitottak s most jelentik
Hetenként: hogy' veszíti vérét.

S hetenként, vakmerőn koholva,
Mondják: a veszteség *csak* ennyi,

Minthogyha szentül írva volna,
Hogy ennél *többnek* kéne lenni.

De hogy magyarnak hullni *mért* kell?
Ez szájukon föl sem vetődik,
Idők parancsa... adni *vért* kell...
Ez most magától értetődik.

Magától... hogy kinek zshiványok
Elvették étkét és ruháját,
Tekintsen hálaadva rájuk
És dicséretre nyissa száját!

Magától... hogy, ha éhbe, fagyha
Elszedték köntösét, falatját,
A vérét is azoknak adja,
Kik fázni és koplalni hagyják.

De nem igaz, hogy ezt magától
Megértené, ki épeszű még,
Ki nézni és eszmélni bátor,
S embernek méltán hordja címét.

Ki érzi még hazája sorsát,
Az kérdez és felel szorongva:
Mi ez a vérző Magyarország?
Német hóhérok trágyadombja.

Kelettől nyugatig: a Fertő,
Mely az élt magába vonja,
Északtól délig: Bakonyerdő,
A téboly szédítő vadonja.

.

Magyar, rabjává tett a német,
De, bár nyakadra tette kését:
Nem zendül még halottas ének,
Még nem borít örök sötétség.

Magyar, próbálj még talpra állni,
Hogy ájulásodat levedd,
Nincs már idő holnapra várni:
Sürget a perc, szavát kövessed!

MIT HOZ A HOLNAP?

Mostan a magyaron
szörnyű eret vágnak,
Színe-java elhull
bakának, huszárnak.
Elhullik százával,
elhullik ezrével,
Együtt a némettel,
világ szemetjével.

Ágyu tüze tépi,
géppuska szaggasztja,
Teste a Don vizét
véresre dagasztja,
S aki el nem pusztul
a rémes rohamtul,
Kezetlen-lábatlan
nyomorékká csonkul.

Magyar! eszeden vagy,
hogy ezt tovább állod?
Ezt a mészárszéket

hogy végigcsinálod!
Fiatal életed
Hitlerért herdálod,
Nem hazádnak használ
ez a te halálod.

Meddig fognak még itt
oroszra uszítani?
Halálba hajszolni,
sírodba taszítani?
Meddig fogják otthon
kenyered el-enni?
Aki családod van
mind koldussá tenni?

Míg van benned élet
s épségben a tested,
Addig igyekezz még
elkerülni vesztet!
Szörnyű harc volt tegnap,
még szörnyűbb lesz holnap,
Hajítsd el a fegyvert!
gyere át fogolynak!

HORTHY ISTVÁN SIRATÓJA

Meggebedt a Horthy fia,—haj!
Neki is van mit sírnia,—jaj!
Most legalább ő is tudja,
Merre áll a szekér rudja,—aj!

Szerette a Hitlert István,—haj!
Még apjánál jobban is tán,—jaj!

De a Hitler nem szerette,
Gestápóval lelövette,—aj!

De ez csak a Horthy baja,—aj!
Nem ezen sír magyar anya,—jaj!
Saját fia vesztén gyászol,
Megátkozza Horthyt százszor,—haj!

Él a Horthy fia nélkül,—haj!
De meg-él-e a segélybül?—jaj!
Ő a legnagyobbat kapja:
Harminc pengőt egy hónapra,—aj!

Abból nem lehet megélni,—haj!
Éhhaláltól lehet félni,—jaj!
Sokkal okosabb lett volna,
Ha ő is meggebedt volna,—aj!

MEGKÉRDEZEM . . .

Megkérdezem
én az egész
világot:
Ki ültet majd
sírhalmonra
hacsak egy szál virágot?

Édes anyám,
mért nem pakkolt
vattába?
Mért eresztett
orosz földre
ebbe a nagy csatába?

Orosz földre
vitt a német
parancsa,
Hogy az orosz
a véremet
mind egy csöppig kiontsa.

Hogyne ontná,
amikor úgy
rátörtem?
Raboltam és
gyujtogattam,
védtelent is megöltem!

Orosz földön
németekért
csatázok,
S úgy elhullok,
mint a levél,
kit a faág lerázott.

Irt az anyám,
könny nyoma a
papíron,
Ha meghalok,
azt se tudja,
hol domborul a sírom?

Hogyha tudná,
ha a könnye
ráhullna,
Másnap reggel
hantom fölött
rózsabokor virulna!

Nem lesz hantom,
nem nyílnak rajt
virágok,
Elátkozom
ezt a gonosz
németverte világot!

VIGYÁZZ!

És mondja Hitler: „Még ötszázezer!”
Vigyázz, akkor te is köztük leszel!
És mondja Horthy: „Jó, van még elég.”
S te is mégy, mint tömegsirtöltelék.

Mégy, és az állat benned is nyerít,
Míg büntető golyó le nem terít,
Mégy, és te is rablógyilkos leszel,
És szörnyút művelsz, míg ott nem veszel.

Hitlernek mindegy, hogy ki és mi vagy,
Fejedben szalma van, vagy tényleg agy?
Őnéki véred kell, véred csupán,
Hogy érte öntsd el, némán és tupán.

Se ember nem vagy Hitlernek, se nép,
Csak szürke dombbá felsöpört szemét,
Mi semmi másra nem szolgál neki:
Lapátszám ösvényót egyengeti.

Még egy lapátnyi? Mért ne? Mért ne száz?
Nem döbben vissza és nem tétováz,
Nem szánja s nem kiméli a magyart,
Csak kéri s kapja, meddig benne tart.

S ha nem mondsz hangos, lázadó nemet,
Hogy rongy gazdáid megrettenjenek,
Ha össze nem szeded végső erőd,
Odadnak néki gyáva vakmerők.

S ha majd a fegyver minden bűnt lever,
Mit egy megtébolýúlt sintér agyalt,
Hitler döge az út szélén hever,
S maga alá temette a magyart.

NEM IGAZ!

Elhitették veled gonosz uraid,
Hogy hazáért visznek háborúra itt,
Hogy te itt most így-úgy csuda-hős leszel,
S az a gyönyörűség, ha itt elesel,
Hogy Hitlerért veszni dicsőség neked,
Hogy csak arra való magyar-életed,
De te rázd le ezt a mételyt, mely már rádragadt:
Nem igaz, hogy gyáva vagy, ha megadod magad!

Ha te itt elpusztulsz, kié a haszon?
Csakishogy a német örülhet azon,
Mert minden magyarral, aki elesett,
Otthon egy évvel lett mégkevesebb.
Mert övé jószágod, övé gabonád,
Üres kamra jelzi tíz körme nyomát,
Most tizenöt deka már csak a kenyér adag:
Nem igaz, hogy gyáva vagy, ha megadod magad!

Hogy a német győzzön, nincs arra eset!
Nem azt találta itt, amit keresett,
Hosszú háborúra nincs szüssza elég,

S vele együtt pusztul, ki német cseléd.
Apád-anyád küldi az izenetet:
Kíméld életed, ha őket szereted,
Özönvíz az orosz sereg s árja még dagad:
Nem igaz, hogy gyáva vagy, ha megadod magad!

Nincsen életednél vagyonod egyéb,
Ne tórd, hogy uraid tőled elvegyék!
S ha hadat üzentek a bajkeverők:
Meghalni a frontra jöjjenek el ők!
Nem szégyen az élet, nem szégyen az ész,
Nem hős, ki németért megdögleni kész!
Hogy gondolkodj a fejeddel, azért van agyad:
Nem igaz, hogy gyáva vagy, ha megadod magad!

Add meg magad, honvéd, bajod nem esik,
Nem ázol, nem fázol, ha fúj, ha esik,
Add meg magad, honvéd, jól bánunk veled,
Itt fűtött szobában töltöd a telet,
Add meg magad, honvéd, csak úgy menekülsz,
Háború végével haza is kerülsz,
Megölel a feleséged, anyád símogat,
Nem igaz, hogy gyáva vagy, ha megadod magad!

A MÁSODIK TÉL

Amit eddig el nem hittél,
Látod most már, hogy igaz:
Előtted a második tél,
S hosszan elhúzódik az!
Küldtek nyári hadra kelni,
S most ithagynak áttelelni,
Nincs ez máskép, cimborám,
Ujra megcsaltak csunyan!

Téli ruhád, csizmád nincsen,
Vagy ha van, fenét sem ér.
Mi az isten melegítsen?
Híg leves és rossz kenyér?
De a tisztnek van bundája,
Jól esik majd nézned rája,
Hideg ellen ez se rossz,
És befűt majd az orosz.

Téli kórság lesz tömérdek,
Tüdőgyulladás, tifusz,
Mindaz, mitől anyád féltett,
Ágyba dönt és sírba huz.
Mert a német így akarja:
Orosz tél vár a magyarra,
S mert a német rabja vagy:
Harc pusztít el vagy a fagy.

Mi lett a gyors győzelemből?
Mit a német beigért?
Hajszolt honvéd mért nem zendül?
Mért szenved a németért?
Német átok, német kórság,
Elpusztul így Magyarország:
Kifelé csak egy az út,
Hagyd abba a háborút!

MAGYAR APA LEVELE

Ez, fiam, régen volt, de tanulj belőle,
Hidd el, jobb az ó-bor, mint a mai lőre.
Engem is elvittek orosz csatatérre,
Akkor is németért folyt a magyar vére.

Akkor is a német győzött mindhalálíg,
De túlsok győzelem visszájára válik,
Hasztalan segéltük a magyar virtussal,
Sose bírja végig a német a szuasszal.

Én akkor is láttam, hogy mi lesz a vége,
És nagyon vigyáztam a testi épségre,
Ha mondták: előre! én azt mondtam: lassan,
Hogy én ezt a dolgot jól megfontolhassam.

S rájöttem, hogy jobh ma eleven fogolynak,
Mint hősi halottá előlépni holnap.
És ha nem maradtam volna végig ennél,
Most te, fiam, bizony, világon se lennél,

De te világon vagy, maradj is világon,
Babérlevelekre tőled én nem vágyom,
Anyád is eleven gyereket akarja,
S nem hogy híres fiát orosz föld takarja.

Azt csináld hát, amit diktál az okosság:
Nincs nagyobb biztosság, mint az orosz fogság,
Hazajöttem onnan én is, amint látod,
Neked is a fogság egyetlen barátod.

Ne bánd a németet, az csak tovább győzzön,
Nagy fekete levest megának hadd főzzön,
Te azt nézd, merre a legjobb fogoly-tábor,
Ezt izeni néked

édesapád,

Gábor

SZÜRET

Szüret van otthon!
Szüret van otthon!
Itt is szüret van,
Szörnyű szüret!
Küldi az orosz,
Küldi a bombát,
S mint prés a szőlőt
Összetöret.

Zendül-e nóta
Otthon a hegyben?
Itt örökösen
Ágyu dörög,
S kikkől a vért már
Kiszüretelték
Hullott halódók
Hangja hörög.

Lesz-e bor annyi,
Mennyl a vér itt?
Azt is a német
Issza-e meg?
Én nem iszom már
Cseppet is abból,
Engem orosz föld,
Rögje temet.

Ott magyar tépi
Az érett fürtöt,
Bennünket itt a
Halál keze tép...
Magyar szőlőhegy,

Leszüretelnek:
Terem-e még majd
Karcsú venyigéd?

MAGYAR ANYA LEVELE

Irom ezt a leveletem
Katonafiamnak,
Akit szívemről letéptek,
Irom én ezt annak.
Zsandár szeme meg ne lássa,
Irom ezt titokban,
Lesz majd aki odaviszi
S nekiadja ottan.

Fiam, fiam, mit csinálsz ott?
Gondolsz-e anyádra?
Aki téged nem csatázni
Hozott a világra,
Nem szült téged szenvedésre,
Ifjonti halálra,
Inkább is, hogy jó sorodban
Örömét találja.

Ételetek-italotok
Szűken van, úgy hallom,
De nekünk még szűkebben van,
Őszintén bevallom.
Küldenék, tudom, rádférne,
De miből, fiacskám?
Az utolsót is elszedik
Tőlünk itt lassacskán.

Mégis fiam, még ha nincs is
Elég harapásod,
Ne nyomorgasd a parasztot,
Mink se vagyunk mások,
Édes fiam, a parasztot
Ha fosztogatjátok,
Megátkoz az — s háborúban
Könnyen fog az átok.

Vigyázz fiam életedre,
Az mindennél drágább,
S nem ember, ki elveszíti
A kezét, a lábát.
Nem akarom én, hogy ottvéssz
Orosz földön végkép,
S iszonyúság rágondolni,
Hogy te nyomorék légy.

Ebből a gonosz csávábul,
Kibe urak raktak,
Ki kell mászni, így gondoljuk
Mink itthonmaradtak,
Nem lehet az, lelke-fiam,
Hogy te odapusztulj,
Mert az orosz ellen hajszol
Ez meg az a tiszt úr.

Mért lenne az orosz néked
A madárijesztő?
Nem orosz a szolgabíró,
Nem orosz a jegyző.
Nem az orosz viszi el a
Buzámat kevélyen,
Nem az orosz fogja vissza
Az én kis segélyom.

Az én szívem, anyaszívem,
Mindig azt susogja:
Biztos, hogy egy olyan haretér,
Nem kis szénaboglya,
Egy szál szénát, egy honvédet
Abba meg nem látnak,
Bujj meg fiam, mentsd meg magad,
Szerető anyádnak

AKI ÉLNI AKAR . . .

Ágyuk dübörögnek,
Géppuska csahol,
Bombák mennydörögnek,
Nyílik a pokol,
Benyel és hetakar,
Betömi a szád:
Aki élni akar,
Megadja magát!

Nem marad ez félbe
Karácsony előtt,
Nem megy haza élve,
Aki idejött!
Elsöpri a vihar,
Nincs ellene gát:
Aki élni akar,
Megadja magát!

Ha lecsap a gránát,
Fröccsenti a vért,
Honvéd! minek állnád?
A németekért?

Kiirtani magyar
Ne hagyja magát:
Aki élni akar,
Megadja magát!

HAL SE VAGY, MADÁR SE . . .

Baka, magyar baka,
Sohase gondoltad,
Mikor a zubbonyod
Menetre gomboltad,
Hogy ebből ez válik,
Ez a csunya kátyu,
Jobbrul orosz puska,
Balrul orosz ágyu.

Huszár, magyar huszár,
Ezt sohase vélted,
Mikor a lovadat
Szemlére kefélted,
Hogy, ha síkon nyargalsz,
Ha léptetsz a dombra:
Alulról is akna,
Fölülről is homba...

Árkász, magyar árkász,
Sohase képzelte,
Hogy saját árkodban
Adod ki a lelked,
Tüzér se álmodta,
Gépkocsis se tudta,
Hogy a hadraszálltad
Téged mibe juttat.

Hal lennél: elúsznál,
Madár: elröpülnél,
Oroszfégyver elől
Csak úgy menekülnél,
Hal se vagy, madár se,
Mit ér a sóhajvás?
Nincs itt mit keresned,
Eridj haza, pajtás!

POSZTON A DON MELLETT

Fürdik a holdvilág
az ég tengerében,
Itt állók a poszton
Don vize mentében.
Meresztem a szemem
a vak éjszakába,
Félek, hogy az orosz
nem várom hiába.

Ha az orosz támad,
szörnyű halált oszt itt,
Hogyha mink támadunk,
az is engem pusztít.
Nyakunkon a tél is,
csikorgó keményen,
Hogy én ezt megusszam,
nincs arra reményem.

Se étel, se ital,
se nyugvás, se álom,
Egy nap huszonnégyszer
les rám a halálom.

Ha huszonháromszor
 megment a véletlen,
Huszonnegyedikszer
 mégis el kell vesznem.

Ezt az ádáz poklot
 én tovább nem bírom,
Oroszország nekem
 mért legyen a sírom?
Holdvilág arcára
 huzza köpönyegét,
Harmattal könnyezi
 szegény magyar legényt.

BAKABÁNAT

Hol vagy, édes hazám,
Hadd fordulok feléd,
Mihen itt részem, volt,
Nekem az már elég!

Elváltam falumtól,
Mint levél a fátul,
Les rám itt a halál,
Hol elől, hol hátul.

Messze sodort a szél,
Mint a száraz kórót,
Egyebet se hallok:
Ágyut, golyószórót.

Könnyeim omlanak,
Mint az őszi eső,

Temetőkertem lesz
Ez az orosz mező.

Lehajlik a fejem,
Mint a fűzfa lombja,
Mért is jöttem ide
Én isten bolondja?

Horthy palotája,
Cifra vásárcsarnok,
Ott adtak el engem,
Mint kupec a barmot.

Míg én itt virgódom,
Hogy az orosz támad,
Éhen vesztik otthon
Apámat, anyámat.

Míg én orosz földön
Halálig csatázok,
Szeretőmet otthon
Elszeretik mások.

Mondjátok meg, otthon
Apámnak, anyámnak,
Nem szolgállok tovább
A német zsványnak.

Mondjátok, hogy várjon
Annak a kislánynak,
Megadom magamat
Oroszok foglyának.

NEM SZÁLL EL A MADÁR. . .

Nem száll el a madár
= Messze a fészektől,
De én messze szálltam
Kis-Edde községtől,
Dombjától, síkjától
Szép magyar hazámnak,
Otthagytam bánatra
Jegybéli mátkámat.

Jegybéli mátkámat
Otthagytam én vissza,
Hulló könnyeimet
Orosz föld beissza.
Jegybéli mátkámat
Messzünnen köszöntöm,
Szívem piros vérét
Hiába elöntöm.

Hej, ha még megúsznám
Ezt a veszedelmet,
Háttal se fordulnék,
Ennek a rossz helynek,
De nincs rá remény is,
Hogy én ezt megúszom,
Jegybéli mátkámtól
Örökre búcsúzom.

Nem megy esküvőre
Énvelem, szegénnyel,
Köttesse be fejét
Más magyar legénnyel,
Ha akad legény még

Ott lakodalomra,
Mikor itt előttem
Pusztul mind halomra.

Levágna bennünket,
Mint füvet a kasza,
Ki egyszer idejött,
Sose kerül haza!
Ugy hull itt a magyar,
Mint ősszel a légy hull,
Sírod ez, katona,
Ezen itt nem mégyl tul.

Verje meg az isten,
Veretlen ne hagyja,
Ki miatt vesznünk kell
Orosz hóba-fagyba!
Ha Horthynak híjják,
Akasztófa húzza,
Ha Hitlernek híjják,
Sintér keze nyúzza.

SZOVJET MONDJA A HONVÉDNEK

november 7-én

Parasztoké, munkásoké
E végtelen ország:
Szegényember két kezébe
Tette le a sorsát.
Nincsenek itt grófok, bárók,
Nincsenek bankárok,
Ez nem tetszik neked, honvéd?
Ebből lenne károd?

Nincsenek itt úrigőgtől
Véres könnyet sírók,
Mert nincsenek földesurak,
Jegyzők, szolgabírók,
Uraságok nincsenek itt,
Az úr csak a nép itt,
Csak magának verejtékez,
Csak magának épít.

Ezt a népet gyilkolod te,
Mert úszít a német,
Mert eladott Horthy Miklós
Hitler cselédjének.
Ezt a népet akarod te
Legyűrni, letörni?
De ez tudja, miért harcol,
Ez ki fog söpörni!

Nem! Kit az úr otthon s itt is
Parancs-szóval hajszol:
Dolgozók országa ellen
Szivből az nem harcol.
Nem lehet az! Hagyd is abba
Ezt a csatát, honvéd!
Fordulj vissza, s kenyeredet,
Sorsodat otthon véd!

Védd, honvéd, a német ellen,
Az nyomja hazádat,
Családodat koplaltatja,
Elviszi buzádat.
Hogyha azok ellen fordulsz,
Kik elnyomnak téged:
Szövetségesed a szovjet
És nem ellenséged!

HAZÁMHOZ

Körül sötét van,
Didereg a lélek,
Szemem kutatja elveszett hazám...
Mit látok ott,
Ha egyszer visszatérek,
Hunyt életem utolsó tavaszán?
Magyar! magyar!
A nevedet kiáltom,
Hiszen vérem vagy, bárhogya is tagadd,
Züllött szülém,
Piszokba hullt virágom:
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Te vagy-e az,
Kit annyira szerettem,
Hogy húsz évig sajogtam, mint a seb?
Hogy hasztalan volt
Bármi szép köröttem,
Tenálad nem volt semmi, semmi szebb!
S ha most nézlek,
Medúza-főre nézek,
Vonása vérbősz, pillantása vad,
Varázs rontott meg
Téged, csuf ígézet:
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

És egyre rosszabb
Hírt veszek felőled,
Alattad mind poshadtabb pocsolyák,
Kifestett képű
Ringyó lett belőled,
Bordély-divány lett ősi nyoszolyád.

Világ elé
Kiálltál, mint a céda,
Szennyes vevőnek kínáltad magad,
Csábított zsákmány,
Tönkretett a préda:
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Szajhája vagy
Egy vén kos-orrú dögnek,
Cselédje lettél egy megtébolyult
Lidércnek, ki miatt
Halók hörögnek,
Világgá szerte, merre marka nyúlt.
Urak rimája,
Lelked belevásott,
Német cafatja, tested elrohadt,
Magad hívtad
Magadra pusztulásod:
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Gyermekeid,
Mint a kupec a barmot,
Eladtad mézárósnak, garason,
S mégsincs mivel
A testedet takarnod,
Rossz rongyok lógnak a pucér hason.
Gyalázatodnak ára
Csak kitátott
Sír szája, melyben oltott mész fogad,
Magadra szégyen vagy,
Népedre átok:
Hazám, nem ismerem meg arcodat!

Nem vagy hazám így!
Ujjá kell születned.

Van még erő, mely más formába gyúr.
A régi húsod
Csontig kell levetned,
S becsületes fiad lesz rajtad úr.
Ó hajtsd le szép fejed
Kemény kezünkre,
Hogy símogatni is legyen szabad,
S én akkor boldogan
Reád tekintve,
Hazám, megismerem majd arcodat!

OROSZ, NE KÍMÉLD!

Magyar vagyok,
Magyar minden csepp vérem,
Hazám képe
Szívembe vésve, mélyen,
Mint tündér-arc tekint rám ifjúságom,
Sajgó lélekkel egyre visszavágyom
Magyar kenyérre,
Színre, szagra, szóra,
De most, hogy itt
A nagy, halálos óra:
Mélyet lélekzem, hogy fennen kiáltsam:
Orosz, ne kíméld, öld a honfitársam!

Öld, mert idejött
Ágyutölteléknék,
Rongy gazda mellé
Mérgonyabb cselédnek,
Német kapcának, Hitler-talpnyalónak,
Alávetettnek és alávalónak,

Tolvaj mellé
Még hitványabb lopónak,
Embervadász elé
Csahos kopónak,
Hogy részt vegyen a véres, nagy harácsban:
Orosz, ne kíméld, öld a honfitársam!

Mert túrte, hogy
Húsz esztendőn keresztül
Rossz urai
Elrothasszák tövestül,
Hogy ronda lelküket beléleheljék,
Állattá és vadállattá neveljék,
S végül eladják
A német ripőknek,
Galád hóhér mellé
Piszkos pribékek,
Segítőnek a szennyes gyilkolásban:
Orosz, ne kíméld, öld a honfitársam!

Öld, hogy lohadjon
Haramia-láza,
Nehogy hazám'
Tovább is meggyalázza,
Magyar jelent a trágýadombra vesse,
Magyar jövőt örökre eltemesse,
Öld, hogy sírás
Ne fojtogassa számat,
Öld, hogy tovább
Szerethessem hazámat,
Várdai ákácom', hetesi hársam':
Orosz, ne kíméld, öld a honfitársam!

SZAVAM

Eljut-e a szavam,
Oda, hova küldöm?
Meghallják-e otthon,
Hangos magyar földön,
Hol hallgató hegytől elnémult rónáig
Vértől mámorosak rikíttják nótáik,
S nem törődnek azzal, hogy nekem mi fáj itt.

Hogy nekem mi fáj itt,
S mi otthon azoknak,
Akik nyögét nyögik
Népölő gazoknak,
Gazoknak, gazoknak, akik most aratnak,
Magyart tízezzrel csatán meghalatnak,
És híznak a húsán a hősi halottnak.

Eljut-e a szavam,
Ahová sóvárog?
Hova álmaimban
Húsz év óta járok,
Szebbmagyarországba, Másmagyarországba,
Tisztán megmaradtak csonka hazájába,
Vér alá buktatott Atlantisz-világba?

Abba a világba,
Amelynek *kell* lenni,
Mit el nem pusztíthat
Mégse, soha, semmi,
Hol az embereknek velő van agyában,
S nem fürödnek kéjjel a nagy rondaságban,
Embertelenségben, rahságban, vakságban.

Annak az országnak,
Jobbak országának,
(Melyért még érdemes
Kinyitnom a számat,
Érdemes csatáznom, vad sebeket ejtve,
Magamét nem nézve, magamat felejtve),
Lenni muszáj annak, ha titkon, ha rejtve.

‘Szárnyalj, szavam, szárnyalj!
Megtalálod őket,
Nagy álom-kórságban
Még ébren-levőket,
Még rámfigyelőket, még hangom-hallókat,
Én örökségemet el nem pazallókat,
Mának nem hívóket, holnapot vallókat.

Szárnyalj, szavam, szárnyalj,
Tündér-lebegéssel,
Ne félj, hogy korán van,
Ne félj, hogy elkésel!
Nem állnak utadba sorompók, határok,
Tilalmak, hatalmak, törvények, szabályok,
Ninesen e világon neked akadályod!

Szárnyalj, szavam, szárnyalj,
Mint tavaszi szellet,
Frissítsd új erőre
Az eltikkadt innet,
Légyszimogatója csapzott-fürtű főnek,
Korty a szomjazónak, falat éhezőnek,
Piros pacsirtája biztos jövőndőnek.

Szárnyalj, szavam, szárnyalj,
Mint az őszi orkán,
Gyujtsd fel a hazámat
Mind a kilenc sarkán,
Légy szöges ostora az új Batu-kánnak,
S aki a magyarra ráfonódott hámnak:
Hitvány magyar úrnak, németek rongyának.

Szárnyalj, szavam, szárnyalj,
Légy mint a harangszó,
Szentegyház tornyából
Pokolig lehangzó,
Nem mulsz el! Értáblád lesz a végtelen Tér,
Melybe, utat törni haza, föllehbentél,
Magyar büszke lesz rád, hogy valaha zengtél.

MAGYAR HONVÉD KARÁCSONYA

1942

Nem nézheted a százgyertyájú fát,
Mert nincs ünnep
A fedezék ölén,
Vacogva ülsz és várod a halált,
S búcsúzkodol:
"Nem látsz többé, szülém!
Nem láttok, édes párom, gyermekem!
A német átok itt-tart engemet,
Karácsony tán végső estém nekem,
S a hó, mely hullik rám, tán eltemet...
Ó gyertyafény! ó boldog életem!
Elvették tőlem
Rút gazemberek!

A szent estét otthon nem tölthetem,
Holnap majd vérem,
Ma könnyem pereg.
A németért, ki most már összerogy,
Itt-pusztulunk e puszta földeken,
Pajtásom, mindent meg kell tenni, hogy
Ilyen karácsony többé ne legyen!"

NEM!

Elmenni, elmenni,
elmenni hazulról,
Marostól, Tiszától,
dombos Dunántulról...

Nem.

Magyar föld rögeről,
magyar levegőből,
magadat eltépni
talajodról többől...

Nem.

Apától, anyától,
mátkától elválni,
valaki emberből
szürke számmá válni...

Nem.

Kit sohase láttál,
fegyverrel rátörni,
fosztogatni, dúlni,
védtelent is ölni...

Nem.

Hírnévre szert tenni?
Dicsőség keresni?
Piszokban gázolni,
Mégfagyni, elesni...
Nem.

Babérkoszorúhoz,
nagy prédához jutni?
Kórházba szédülni,
tömegsírba bukni...
Nem.

Nyomorékká lenni,
Don vizébe fulni,
Németért, németért,
németért pusztulni...
Nem.

Német szándékáért,
német tébolyáért,
Lopott kenyéréért,
rablott olajáért...
Nem.

Magad elveszítni,
beszennyezni néped,
ez legyen a sorsod
magyar ifjú néked?
Nem.

Lázadni, lázadni,
szégyened nem tűrni,
szégyened nem tűrni,
igád összetörni!

Német fenevadnak,
magyar szolgahadnak
hajrá, nekimenni...
Lélekzetet venni!

A KORMÁNYZÓ EMLÉKÉNEK MEGÖRÖKITÉSE

Halottak élén vágató vezér,
Német nyomában kullogó pecér,
Kos-orru váz, kiszáradt agg-halál,
Szavam tömjénfüst közt is megtalál.

Kisértet, multak átka, árnya te,
Sötét jövő denevér szárnya te,
Pokolkatlan közénk köpöttje te,
Sátán húsz év előtti ötlete.

Betöltötted már hivatásodat,
Dögsorra vitted már országotat,
S hogy szemfödővel ápolyd s eltakard
Ravatalra fektetted a magyart.

Most már elég, most már időd lejárt,
Magyar fölött tovább ne játssz királyt,
Ömlő magyar vér ellened klált,
S idéz reád ezerszeres halált.

Most már egy nappal se légy öregebb,
Most már dögölj meg mint a beteg eb,
Ottfenn Budán, bitorlott vánkoston,
Loheld ki párád csúful, kínosan.

Szemét alá dugják tetemedet,
Patkányok rágják ki a szemedet,
Minden kis csontod ottrohadjon el,
S ha eltüntél, emléked fogyjon el.

Utánad ne lehessen ivadék,
Fiú-leány vagy másmi maradék,
Se felmenő, se származott rokon,
Magvad szakadjon minden ágon.

Akit eladtál, Hitler-rongynak ol,
Kinek most érted pusztulnia kell,
Orosz harctéren vérbe fulladó
Néped kívánja ezt, vén trónlopó.

NÉZD, IFJUSÁG!

Történetkönyv lapjait forgatom,
Mult képei előttem elvonulnak,
Mult hangjait figyelve hallgatom,
Születnek nemzedékek s ködbe hullnak...
Korszak lezárul, korszak ébredesz,
Hazám kilábolt eddig annyi bajból,
De milyen szörnyű végső összeg ez:
Jaj, ifjúság, nézd, mi lett a magyarból?

Magyar történet: szenvedések sorja,
Valami fényes tegnapig se volt,
Rossz benn a jót majd mindig elsodorja,
Az elevenen egyre úr a holt,
De hogyha volt is bármi mostoha,
Másból is állt mint szennyből s zűrzavarból,
S olyan csúf mint ma nem volt még soha:
Jaj, ifjúság, nézd, mi lett a magyarból!

Ilyen rosszul még sose ment a dolga,
Valaki mindig akadt, aki védje,
Ily cudarul, nem volt még soha szolga,

Mert ilyen úrnak nem volt még cselédje,
Sokszor volt mélyről vérző nagy sebe,
Alig tudott kivergődni a porbul,
De ily szégyen sosem szennyezte be,
Jaj, ifjúság, nézd, mi lett a magyarbul!

Ó, nem lehet elhinni, nem lehet,
Mily mélyen züllött, mily fekete sárba,
Lélekzetet tisztát már nem vehet,
Piszokba ömlik vére el, mocsárba!
Féreg zabálja, ellepi tetü,
Ki látja, annak gyomra is kifordul,
Sírhába német ostor kergeti:
Jaj, ifjúság, nézd, mi lett a magyarbul!

Ezen az uton nem mehet tovább!
Szemérül a kötést le kell hogy tépjed!
Hisz örület, hogy néhány bárgyu báb
Halálba úzzön egy nagymultú népet!
...Most, most változnak vesztlők és nyerők,
Most, most van út ki a vérzivatarból,
A felszikrázó észt, elszánt erőt
Most, ifjúság, csihold ki a magyarból!

HÉT CSILLAGBÓL...

Hét csillagból áll a Göncöl
Szekere,
Hét országon ül a Hitler
Egyszerre,
Magyarét is nyomorgatja,
Rabolja,
Horthy Miklós, te ítélte
Magyar néped
Pokolra.

Horthy Miklós, dehogy vagy jobb
Hitlernél!
Mibe küldtél, megtudnád,
Ha itt lennél,
De nem bujsz ki Pest-Pilis-Solt
Megyébül,
Királyságod ott van neked
A németek
Kegyébül.

Édes anyám, lecsap elénk
A gránát,
Ha látnád itt a fiadat,
De szánnád!

Kérdeznéd is: azért szültem
Világra,
Hogy felcser a kezét-lábát,
Mint fa ágát,
Levágja?

Ezer mérföld a falumtól
Idáig...
Aki itt van, itt is marad
Sokáig,
Orosz földön borul a hant
Reája,
Gyászolhatja szerelemmel,
Könnyes szemmel
Babája.

MOTOROS NÓTÁJA

Pöfög a masina,
Forog a kerék,
Fojtogat ez a rossz
Benzin-keverék.
Ki eddig elől volt,
Most hátra kerül,
Visszük az irhánkat
Az orosz elül.

Hej, másképp kezdődött
Ez a csúf kaland!
Kongott a dicsőség,
Mint a nagyharang,
Itt voltunk, ott voltunk,
Tettük ezt meg azt,

S tuljárt az eszünkön
Az orosz paraszt.

Raboltunk, gyilkoltunk,
Mint kapca-betyár,
Amerre vonultunk
Kigyult a határ.
Amit elkövettünk,
Az mind csupa rossz,
Fölírta magának
Mindet az orosz.

Beeresztett mélyen,
Egész a Donig,
Országa közepén
Vizig, vadonig.
Most ülünk a zsákban,
Nincs sehova út,
Elvesz aki támad,
Pusztul aki fut.

Vitéz nagybányai
Horthy Mikulás,
A te kontódon van
Ez a pusztulás,
Vitéz nagybaczonyi
Nagy Vilmos vezér
Ezt te vezérkedted,
Te felelsz ezért'!

Harci kocsin jöttünk,
Büszke magyarok,
El-kifele innen
Jó lesz ha gyalog...

De még gyalog is csak
Kevés jut haza,
Édes anyám, magának
Lett csak igaza!

GACSAJ PISTA

Gacsaj Pista nagy legény volt,
Amíg eleven honvéd volt,
Fűzfalevél, nyárfalevél,
Gacsaj Pista hova lettél?

Jaj de nagyon vitézkedett,
Fosztogatott, zsákmányt szedett,
Sanyargatott civil-népet,
Amerre járt, vérbe lépett.

Által is ment a Don vizén,
De megakadt orosz tüzén,
Orosz ágyu szorongatta,
Darabokra szétszaggatta.

Gacsaj Pista ráfizettél,
Hogy némettel idejöttél,
A többi is csak ezt kapja,
Sötét lett a honvéd napja.

HÁZUNK ELÓTT ...

Házunk előtt mennek el a
Huszárok,
Édes anyám, közibük én
Nem állok,

Nem megyek se huszárnak, se
Bakának,
Nincsen abból semmi haszna
Hazámnak.

Ha elmegyek, elvisznek az
Oroszra,
Nincsen aki azt a poklot
Megussza.
Ki meg nem hal, kezét-lábát
Levágják,
Soha többé nem élheti
Világát.

Édes anyám, ki találta
Ki eztet?
Hogy a magyar németért is
Elveszhet?
A németért nem adom a
Kisujjom,
Énmiattam szemétdombon
Pusztuljon.

Nem megyek én orosz földre
Halálba,
Nem hullajtom a véremet
Hiába,
Inkább mennék Hitler ellen
Csatázni,
Német igát a magyarról
Lerázni!

KERTEK ALATT . . .

Kertek alatt
Faragnak az ácsok,
Hidat vernek
A magyar utászok,
Hidat vernek,
Át kell rajta menni,
Lessz megint a
Halaknak mit enni.

Vizbe hull a
Honvéd ezer számra,
Se a Horthy,
Se Hitler nem bánja!
Azért küldték
Orosz csataterre,
Hogy a halál
Legyen itt a bére.

Mi bajom van
Nékem az orosszal?
Nem bántott meg
Soha semmi rosszal,
Ha a német
Haddal támadt rája,
A magyarnak
Mi köze hozzája?

Bár én a Dont
Sose láttam volna!
Pórus akkor
Itt nem jártam volna!

Békességgel
Otthon ültem volna,
Orosz sírba
Nem kerültem volna!

A LÁMPÁBA ECET ÉG

Oroszföldi csárdába,
Ecet ég a lámpába,
A lámpába ecet ég, ecet ég,
Ihaj, ecet ég,
Annál búsul a honvéd.

Idehozták harcolni,
Halálába hajszolni,
Idehozták Hitlerék, Hitlerék,
Ihaj, Hitlerék,
Értük pusztul a honvéd.

Magyarország rabságban,
Német ül a nyakában,
Elviszik a búzáját, búzáját,
Ihaj búzáját,
Bekötözik a száját.

Vérben állasz bokáig,
Nem bírod ezt sokáig,
Neked ugyan beborult, beborult,
Ihaj, beborult,
Hagyd abba a háborút!

BEFUJTA AZ UTAT A HÓ...

Befújta az utat a hó,
Fűtött szoba volna most jó,
Fagyos gödör, vékony sátor,

Messze estem a hazámtól.
A hazámtól messze estem,
Orosz hideg vágja testem,
Magyar bánat rágja lelkem:
Hát én csak ezt érdekelttem?

Sírástól keserű a szám,
Német rabolja a hazám,
Az én sírom is az ássa,
Német ítélt megfagyásra,
Megfagyásra, pusztulásra,
Orosz csatán elhullásra.
Vesztemre ki tovább tart itt:
Verje meg az isten Horthyt!

ZSINDELYEZIK A KASZÁRNYA TETEJÉT

Zsindelyezik a kaszárnya
Tetejét,
Idehozták a legények
Elejét,
Haza innen kevés kerül
Belőle,
Mert a német egyre küldi
Előre.

Idehoztak, idegenbe,
Csatába,
Hajt a német, egyenest a
Halálba,
Átkozom a Horthy Miklóst
Miatta,
Hogy a magyart a németnek
Eladta.

Kapitány úr, ezt én tovább
Nem állom!
Orosz földön miért legyen
Halálom?
Elveszünk itt előbb-utóbb
Egy szálig:
Kapitány úr, vigyen minket
Hazáig!

PÁNTLIKÁS KALAPOM...

Pántlikás kalapom
Fujdogálta a szél,
Most katona-sapkám van,
S rámszakadt az orosz tél.
Kezem-lábam megmered,
Elpusztulok a fagytól,
Tetejébe az orosz
Tüzes gránátokat szór.

Pántlikás kalapom,
Ha viselhetnélek!
De én soha civilbe
Otthon többé nem élek!
Eladtak a németnek,
Az lesz az én halálom,
Ezt a második telet
Elevenen nem állom.

Egolyának jó sora,
Úl a fűtött szobába,
Szörkucsma a fejibe,
Válílinkibe a lába.

Nem várom én itt tovább
Halálos ítéletem:
Átmegyek az oroszhoz,
Megmentem az életem.

SIRHAT AZ AZ ÉDES ANYA...

Sírhat az az édes anya,
Kinek fia most katona,
Mert nem tudni, mely órába
Viszik el Oroszországba.

Oroszország be messze van!
Nem hallod onnan meg szavam,
Nem hallod meg sírásomat,
Utolsó sóhajtásomat.

Kit a német elhajt oda,
Vissza onnan nem jön soha,
Ha visszajön, csak nyomorék,
Ellőtték a lábát-kezét.

Szívem búbánattól dagad,
Szól az orosz: add meg magad,
Élve csak akkor maradok,
Hogyha neki szót fogadok.

TARTALOM

	Old.
Ajánlás	3
Sürget a perc	3
Mit hoz a holnap?	5
Horthy István siratója	6
Megkérdezem	7
Vigyázz!	9
Nem igaz!	10
A második tél	11
Magyar apa levele	12
Szüret	14
Magyar anya levele	15
Aki élni akar	17
Hal se vagy, madár se...	18
Poszton a Don mellett	19
Bakabánat	20
Nem száll el a madár...	22
Szovjet mondja a honvédnek	23
Hazámhoz	25
Orosz, ne kiméld!	27
Szavam	29
Magyar honvéd karácsonya	31
Nem !	32
A kormányzó emlékének megörökítése	34
Nézd, ifjúság !	35
<i>Népdalok mai szöveggel</i>	
Hét csillagból...	37
Motoros nótája	38

Gacsaj Pista	40
Házunk előtt...	40
Kertek alatt...	42
A lámpába ecét ég	43
Befújta az utat a hó	43
Zsindelyezik a kazánnya tetejét	44
Pántlikás kalapom.	45
Sírhat az az édes anyá...	46

